

İlk kahramanlarımız... Hele de çocuk yaşlarımızda, onlar bizim Superman'lerimizdir. Herkesten güçlü, herkesi yenebilen, her şeyi bilen üstün varlıklar... Kültürümüzde, baba evin direğidir. O olmadan bir evin ayakta kalması çok zordur. Onun varlığı, çocuklara güven verir. Onunla daha güçlü olurlar. Babalarımız, aynı zamanda çoğunlukla ilk rol modellerimizdir. İlk önce onlara özenmeye çalışır, onları kendimize örnek alırız. Aynı zamanda çekindiğimiz, şikayet edildiğimiz, bazen kendisinden azar işittiğimiz ve hatta bazen dayak bile yediğimiz babalar... Ancak her şeye rağmen, onların yeri bambaşkadır. Onlara duyduğumuz sevgi, biraz daha gizlidir. Anne sevgimizi dışa vurmamıza rağmen, enteresandır ki babaya olan güzel duygularımızı çoğu defa bir sır gibi saklarız.

Bir arkadaşım anlatmıştı. Kendisi, çocukluğunda babasından sürekli şiddet gören, babasından nefret ettiğini düşünen biri imiş, Aslında dayağı çoğu defa hak ediyormuş; ancak yine de babasının bu davranışlarından nefret eder, çoğu defa babasının ölmesi için beddua bile edermiş. Bir gün babası bir fıçının üstüne çıkıp evin dış duvarlarını boyarken, olan olmuş ve babanın ayağı kaydığı için fıçıdan düşmüş. Düşünce de çenesini demir fıçının kenarına çarpıp fena halde yarmış. Bizimki de o esnada oradaymış. "Babamın çenesini ve onun acı çeken yüzünü görünce, sanki kalbim paramparça oldu, Babamı bu kadar sevdiğimi bilmiyordum, bir daha da asla beddua etmedim; zaten babam da bir süre sonra şiddet eğilimlerinden vazgeçti." dedi. Evet, istesek de istemesek de Allah bazı şeyleri, yaradılışımızda oluşturmuş. Anne baba sevgisi de doğuştan getirdiğimiz duygular olsa gerek. Kardeşler için de aynı durum geçerlidir. Çoğu defa kavga eder, birbirimizin kalplerini kırarız; ama yeri geldi mi de birbirimiz için canımızı vermekten geri durmayız.

Babalarımızın üzerimizde emekleri çoktur. Biz çoğu defa anlamasak da onlar bizim için çalışır, çabalarlar. Babam bir keresinde anlatmıştı. Ben daha çocukken, kendisi İstanbul'a gider mevsimlik çalışır, birkaç ay sonra dönerdi. Bir keresinde acıkmış, gidip bir dürüm almış. Almış almasına ama bir türlü yiyememiş. "Daha ilk lokmayı ağızma alır almaz, boğazımda düğümlendi kaldı; eşim, çocuklarım bu dürümü yiyemezken, kim bilir onlar ne haldeyken ben nasıl yerim" deyip bırakmış. İşte onların fedakarlıkları böyledir. Bize düşen de, onlar yaşlılıklarında bize muhtaç olduklarında, bizim de onlar için emek sarf etmemiz, vefa göstermemizdir.